

at man maa øbelægge dem ved at sprænge dem ved Dynamit. Det forekommer mig, at den Undersøgelse og Stempling, der omhandles i det sidste Stykke af § 1, ikke gaar ud paa Andet, end at, hvis Projektilerne ere farlige — det er jo netop derfor, at Undersøgelsen skal ske — skulle de slet ikke stemples, men saa maa det jo være det Naturlige, at de ikke gaa tilbage til Eiermanden, men blive ødelagte. Jeg kan ikke tro, at det sidste Punktum af 2det Stykke: „Undersøgelsen og Stemplingen sker uden Betaling“ skal forstaaes anderledes, end at det er Hensigten, at, naar et saadant farligt Projektil kommer ind, skal det gøres uskadeligt. Jeg maa derfor anbefale, at 2det Stykke bliver staaende, som det er; i alt Fald stemmer jeg for mit Vedkommende derfor. — Da jeg nu engang har faaet Ordet, maa det maaske være mig tilladt at rette et Spørgsmaal til den høitagtede Justitsminister. Der er nemlig et Punkt, som har vakt nogen Tvivl hos mig, idet jeg ikke veed, hvorledes 1ste Stykke i § 1 skal forstaaes. Der staar nemlig, at efter den 1ste Juli 1880 skal alt Kjøb og Salg af ikke sprungne Hulprojektiler være forbudt. Dog skal dette Forbud ikke være til Hindring for, at slige Projektiler, hvoraf Nogen retmæssig maatte komme i Besiddelse, afhændes til Hærens Laboratorieafdeling. Det staar mig ikke klart, hvorledes Nogen isølge dette bestemte Forbud, at der intet Kjøb og Salg maa finde Sted af Hulprojektiler efter den 1ste Juli 1880, efter denne Tid kan komme i retmæssig Besiddelse af dem. Jeg kan jo rigtignok tænke mig to Maader. Den ene er ved Gave, thi der staar jo kun „Kjøb og Salg“. Det vilde imidlertid være en Omsætningsform, som jeg ikke veed, om Domstolene ville godkjende; men kunde man tænke det, vilde det jo ganske vist være et Hul i Loven, hvorigennem der kunde indsmugles en Omsætning af den Bessaffenhed, som man her netop vil forhindre. Den anden Maade, paa hvilken jeg kunde tænke mig, at man uagtet dette Forbud kunde komme i Besiddelse af disse Projektiler, vilde selvfølgelig være den at finde dem; men er det lovligt at finde og beholde dem, er den gamle Opsamlings af brugte Hulprojektiler jo dermed fuldstændig legaliseret, og jeg skal ikke negte, at, hvis disse Undtagelser overhovedet kunde finde Sted, saa blinde de Bestemmelser, der indeholdes i dette Lovforslag, efter min Mening lidet effektive, lidet virksomhedsfulde. Det er jo meget muligt, at de Tvivl, jeg her har opkastet, kun eksistere i min og andre Lægmænds Fantasi, og at det beror paa, at jeg ikke har læst skarpt nok; men saa vil den høitagtede Justitsminister meget let kunne oplære min Misforstaaelse, og jeg vil være ham taknemlig derfor. Jeg skal dog bemærke, at jeg naturligvis ikke har overset den

Kautel, der kan ligge i 2det Stykke af § 1, at Ingen desuagtet maa beholde dem i mere end 4 Uger. Gaar Stykket ud ved, at Undringsforslaget under Nr. 4 vedtages, hører jo denne Betryggelse helt op, men selv om Stykket bliver staaende, vil denne Bestemmelse for mig kun være grumme lidet beroligende, thi efter den Skildring af den store Farlighed ved Haandteringen af den Slags Tingester overhoved, som et æret sagskyndigt Medlem har givet os, kan jeg ikke tro Andet, end at 4 Uger er en mere end tilstrækkelig Tid til, at alle mulige Ulykker kunne finde Sted, og jeg skulde næsten tro, at kunne de 4 Uger passere uden noget Uheld, vil Faren for den følgende Tid ikke være mere overhængende, end den har været i de 4 Uger.

Jessen: Hvorledes man end affatter dette Lovforslag, saa tror jeg ikke, det vil være muligt at forhindre Folk, der ere usorgfattede, fra uagtet de givne Advarsler, at røre ved Hulprojektiler og derved maaske boade gjøre sig selv og Andre Skade. Jeg har ikke nogen sinde tillagt dette Lovforslag nogen særlig stor Betydning. Jeg tror ikke, at det er det Offentliges Pligt lige overfor den Fære, man vil forebygge, at gaa videre end til at give en Advarsel om, at det er farligt at røre ved Hulprojektiler. Alt forhindre, at Folk desuagtet komme til Skade derved, tror jeg ikke er muligt for nogen som helst Lov. Da jeg ikke tillægger Loven nogen særdeles stor Betydning i det Hele, kan jeg ikke synes, at der er nogen særlig Grund til at lade dette lille Lovforslag gaa tilbage til det andet Thing. Vi se, at hver Gang disse Projektiler vandrer imellem Thingene, gaa de i bestandig mere og mere excentriste Baner, og bestandig kommer der flere og flere nye Momenter frem. Det forekommer mig, at man vel kunde afviscere ved Lovforslaget, som det ligger for, uden igjen at sende det tilbage til Folkethinget, og at Landstinget paa dette lille Øbet kunde vise al mulig Jøielighed lige overfor det andet Thing. Naar det andet Thing nu mener, at dette er en god Affattelse af Loven — og der er jo megen Sagkundskab i det andet Thing, som staar imod Sagkundskaben i dette Thing — tror jeg, at man kunde berolige sig. Naar man atter lader Lovforslaget gaa videre og maaske ender med at skulle nedsette et Fællesudvalg om disse Hulprojektiler, frygter jeg for, at vi gjøre for Meget ud af denne Sag. Der er i det andet Thing meget paa flere andre Forbud, som det kunde være ønskeligt at fremfalde, idet der er flere andre Maader, hvorpaa Folk kunne komme til Skade saaledes f. Ex. ved at udpuste Petroleumslamper, der ogsaa anses for at være en meget farlig Historie; men jeg mener